

τὸ ὄνομά μου ἰσχύσῃ νὰ νικήσῃ τὴν ἀλαζονίαν τῶν καρδιῶν καὶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ὑπερφηκνίας νὰ μεταφέρῃ τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ Παραδείσου, τοῦτο θὰ ἦναι ἡ μεγίστη τῶν ἀγαλλιάσεων, ἣν δύναται νὰ αἰσθάνῃ ἡ ψυχὴ μου, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ὁ Πλάστης εὐαρεστηθῇ νὰ τὴν τοποθετήσῃ. "Αν ὅμως ἡ εὐγενὴς σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμηςτος ἔχωσι καρδίας συγκινουμένας εἰς τὰς συμφορὰς τῆς ἀνθρωπότητος, τότε ἀγάπα αὐτάς, Γισμόνδη, ὡς ἡγάπησας ἐμέ. Μήποτε ταράξῃς αὐτάς διὰ τῆς διηγήσεως τῶν θλιβερῶν μου περιπετειῶν, καὶ μὴ ἐλαττώσῃς διὰ τοῦ ὀνόματός μου τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὑψιστος δὲν πύδοκῃσε νὰ χορηγήσῃ εἰς ἐμέ, καὶ ἐχορήγησεν εἰς ἐκεῖνας, ὡς εἰς ἀξιώτερας. "Αλλ' ὅταν μακρὰν πάντων θὰ μένης μόνη ἐν τῇ κοιτῶνί σου καὶ θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ ἐνθυμῇσαι τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα παρήλθον, ὦ! τότε, ἀγαπητὴ μου Γισμόνδη, ἀφιέρωσε καὶ εἰς ἐμέ ἓνα στεναγμόν. . . μίαν σκέψιν. . . ἓν δάκρυ. . . Ὅθι τὸ γνωρίσω βεβχίως τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω δι' ἐνὸς δακρύου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ ὠρχία τεθλιμμένη, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὰς δεσποινίδας τῆς τεταραγμένης ἐξ ἐντροπῆς, τὴν δὲ εὐγενὴ Γισμόνδην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ πλέον τὸσον ἀπηλπισμένους λόγους. Μακρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Αἱ δᾶδες ἔρριπτον ὠχρὸν φῶς ἐπὶ τῶν νεανίδων ἐκεῖνων, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐν στάσει θρηνουσῶν, — ὥσπερ ἀγάλματα διασήμου τεχνίτου, προωρισμένα νὰ κοσμήσωσι τοὺς τάφους τῶν ἰσχυρῶν.

"Η Ἰόλη, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικὴ, ἐκινήθη αἴρνης καὶ δραμοῦσα ἔλαβε διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Γισμόνδην, ἣν μετὰ μητρικῆς στοργῆς ἤρξατο νὰ παρηγορῇ, ἀπομάσσουσα διὰ τοῦ μανδηλίου τὰ δάκρυά της, καὶ λέγουσα ἐπιχαρίτως: — "Ω! μὴ κλαίης, Γισμόνδη, μὴ κλαίης. . . Δυστυχὴς ἡ ἐξαναγκάζουσα εἰς δάκρυα τὴν καλλονὴν. . . Παναγία Παρθένε! "Η δυστυχία μου εἶναι μεγαλειτέρα τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐκκενῶ αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους. . . Μῆτερ τῶν τεθλιμμένων! . . ἡ θλιψίς μου εἶναι βαθυτάτη. . . ἀλλ' ἄρκει. . . "Εγὼ εἶμαι ἀθῶα. . . ἀλλ' ἂν ἦναι προωρισμένον νὰ πῶ τὴν κύλικα τῆς λύπης, ἃς μὴ καταναλώσῃ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός της μετ' ἐμοῦ καὶ ἡ προσφιλεῖς αὕτη κόρη. . . "Η ὑπόθεσίς της ἃς χωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἰδίας μου. "Εγὼ μόνη θὰ ὑποφέρω δι' αὐτήν, διὰ τοὺς γονεῖς μου. . . διὰ πάντας.

"Η Γισμόνδη ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καί, ἀνακαλῆσασα ἐπὶ τῶν χειλέων της τὸ μείδιμα, — καίπερ ἓν δάκρυ ἐξηκολούθει τρέμον ἔτι ὑπὸ τὰ μακρὰ βλέφαρά της — ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς περιπτύξεις τῆς εὐγενοῦς Ἰόλης καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας εἶπεν αὐτῇ: — Δὲν με λυπεῖτε, οὐδὲ δύνασθε νὰ λυπήσετέ τινα, ὑμεῖς, ἡ μόνη μου χαρά, ἡ μοναδικὴ καὶ προσφιλεῖς φίλη μου. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ τύχη ἤθελε θέσῃ μεταξύ

ἡμῶν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τοῦ ὑποτελοῦς καὶ τοῦ βρόχου, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἤθελον αἰσθάνῃ ἀμοιβῶν πόθον. "Ο,τι καὶ ἂν σκέπτεσθε περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, Ἰόλη! σὰς ἀγαπῶ, ὅσον δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ πρᾶγμα γήινον, μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀγίους του. "Αλλά, δι' ἀγάπην τῆς Παναγίας, καταπραΰνετε τὴν ἀνέλπιδά ταύτην θλιψίν. . . "Ω! ἂν εἰξεύρετε πόσῃν πικρίαν αἰσθάνομαι ἐδῶ (καὶ ἐδείκνυε τὸ στῆθός της) βλέπουσα στερευνθεῖσαν βαθμυδὸν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς σας, μαρκινόμενον τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σας, κατῶχρους τὰς ἄλλοτε ροδίνας παρειάς σας, καὶ τὰ ὠρχία σας ὁμματα καλυπτόμενα ὑπὸ σκότους. . . ἀγαθὴ βεβχίως, ὡς εἶσθε, θὰ κατεβάλλετε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μὴ μοῦ προξενήτε τόσῃν λύπην. "Ω! ἡ θλιψίς σας, ἐπιτρέψτε νὰ σὰς τὸ εἶπῃ ἡ Γισμόνδη, δὲν προέρχεται ἐκ πράγματος, τὸ ὁποῖον φοβεῖσθε μὴ συμβῇ ἄλλ' ἐκ πράγματος, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ συνέβη. "Ο κόμης τῆς Προβηγκίας μένει ἔτι ἐν Μασσαλίᾳ, δὲν ἐμπνέει δὲ τὸσον φόβον, μετ' ὅλας τὰς εὐλογίας τοῦ Βατικανοῦ, ὅπερ τὸν ὀπλίζει καθ' ἡμῶν. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἐπίφοβος, ὁ μέλλων κίνδυνος ἀπαιτεῖ εὐσταθεῖαν καρδίαν καὶ οὐχὶ δάκρυα, διότι ταῦτα εἶναι ἀνωφελῆ, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ συμφορὰ. καὶ, ἀφοῦ αὕτη ἐπέλθῃ, γελῶτα καὶ ἀξία τῶν δειλῶν. . . "Η θυγάτηρ τοῦ βρασιλέως Μαρμερέδου δὲν εἶναι τοιαύτη. . . "Εξ ὑψηλοτέρης αἰτίας, καὶ οὐχὶ ἐκ ταύτης, προέρχονται αἱ ὑπερβολικαὶ αὐταὶ θλιψεῖς. "Εκ τίνος πράγματος, ὑπεκφεύγοντος τὸ κράτος τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ χρόνου, μὴ δυναμένων νὰ χαλιναγωγῇσιν βαθὺ αἶσθημα, ματαίως καταστέλλομενον. . . ἴσως. . .

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

ΑΛΗΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς οἰκογενειακῆς ἐσπερίδος, περὶ ἧς ἀρκετὸς λόγος ἐγένετο εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς κατοικίας των ἡ συνήθης ἀμαξά. Πάραυτα ἡ κυρία Ὁδρὺ ἔτρεξεν εἰς συνάντησιν τῆς ἐπισκεπτρίας της, καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ἀπλούστατα μὲν διασκευασμένην, ἀλλὰ μετ' ἀρκετῆς καλαισθησίας.

— Ποῦ εἶνε ἡ Ἀλίκη; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τῆς νεωστὶ ἐλθοῦσης.

— Ἀναγινώσκει εἰς τὸν κήπον, θέλετε νὰ τὴν φωνάξω;

— "Οχι, ἀφήσατέ την, ἃς ὠφεληθῇ μεν τῆς ἀπουσίας της καὶ ἃς συνομιλήσωμεν.

Καὶ καθήσασα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἡ κυρία Φρουασύ, διότι ἐκείνη ἦτο, ἔνευσε τῇ κυρίᾳ Ὁδρὺ νὰ καθήσῃ πλησίον της.

"Η κόμησσα Ἐμμα, ἂν καὶ ἦτο ὑπερτριακοντοῦτις, διετήρει εἰσέτι ὅλην τὴν λάμψιν τῆς καλλονῆς της, καὶ δικαίως συγκατελέγετο μεταξύ τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῶν Παρισίων. Εἰς πείσμα μάλιστα τῆς παροιμίας, ἣτις λέγει, ὅτι αἱ ξανθαὶ δὲν διατηροῦνται ἐπὶ πολὺ, αὕτη ἦτο ξανθὴ καὶ τοῦ ζωηροτέρου μάλιστα ξανθοῦ χρώματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, σκιαζόμενοι διὰ πυκνοτάτων βλεφαρίδων, ἦσαν κυανοὶ, καὶ προσέθετον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἄρρητον θέλητρον. Τὸ ὠρχίον, τέλος, πρόσωπόν της συνεπλήρου εὐλύγιστον καὶ κομψὸν σῶμα, καθιστῶν αὐτὴν χαριεστάτην. Ἐνῶ ἡμεῖς σκιαγραφούμεν τὸσον ἀτελῶς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἡ κυρία Ὁδρὺ καὶ ἡ κόμησσα, μόναι εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ καθήμεναι πλησίον ἀλλήλων, συνωμίλουν πρὸ μιᾶς στιγμῆς.

— Δὲν ὑπάρχει σκληροτέρα τύχη τῆς ἰδικῆς μου! ἔλεγεν ἡ κυρία Φρουασύ. Ν' ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν σύζυγόν μου, νὰ λατρεύω τὴν κόρην, ἣν σὰς ἐνεπιστεύθην, νὰ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ὀνομάσω «θυγατέρα μου» καὶ νὰ ἦμαι ὑποχρεωμένη νὰ κρύπτω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα, ἅτινα μὲ πνίγουν.

— Νὰ κρατῇτε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σας ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης, εἶπεν ἡ κυρία Ὁδρὺ, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης, τὸ ἐννοῶ διότι αὕτη πρέπει ν' ἀγνοῇ πάντοτε ὅτι εἰσθε μήτηρ της. Ἀλλὰ πλησίον τοῦ συζύγου σας, ἀφοῦ τὸσον τὸν ἀγαπᾶτε, νὰ στενοχωρῆσθε;

— Τομᾶ τις νὰ ἐκχύσῃ ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν του εἰς αὐτάς τὰς δύο λέξεις «σὰς ἀγαπῶ!», ὅταν ἠπάτησε τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τὰς ἀπευθύνει; εἶπεν ἡ Ἐμμα κάτω νεύουσα.

— Αὐστηρότατα κρίνετε, προσφιλεῖς μου κυρία, τὸ σφάλμα, ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐξιλεώσατε, ἐνῶ δεικνύεσθε ἀφ' ἐτέρου ἐπιεικεστάτη διὰ τὰς ἀδικίας, ἃς σὰς ἐπροξένησαν καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τὸ σφάλμα σας. Διότι, μόλις ὁ κόμης σας ἐνυμφεύθη, δεχθεὶς ἀμέσως διπλωματικὴν ἀποστολήν, ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν, ἐγκαταλείψας ὑμᾶς εἰς Παρισίους ἐντελῶς μόνην, ἄνευ στηρίγματος, ἄνευ ὑπερασπιστοῦ. Δὲν εἶχατε τότε ἡλικίαν μεγαλειτέραν τῶν δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, καὶ οὔτε ὁ ἔρως τοῦ συζύγου σας ἠδύνατο νὰ σὰς προστατεύσῃ, διότι, πρὶν ἐκεῖνος ἀναχωρήσῃ, οὐδεμίαν στοργὴν καὶ φίλτρον σὰς ἀπέδειξεν. "Ητο δυστυχῶς πεπρωμένον νὰ ὑποπέσητε εἰς ἐπιτηδεῖους ἀποπλανήσεις, εἰς παντοειδεῖς παγίδας, χαλκευθεῖσας μάλιστα παρ' ἀνθρώπου, οὔτινος τὴν χεῖρα ἠρνήθητε, πρὶν ἢ συζευχθῇτε τὸν κύριον Φρουασύ.

— 'Εκεῖνος ἀπέθανεν! . . . ἀνέκραξεν ἡ κυρία Φρουασύ, ἦτο τοῦλάχιστον εὐτυχής.

— Λησμονεῖτε, ἀγαπητή μου Ἐμμα, ὅτι, ἀφοῦ ἀπεκτήσατε τέκνον, εἶχατε μέγιστον καθήκον νὰ ἐκπληρώσετε;

— Ἀλλ' ἐκπληροῦσα τοῦτο, δὲν ἀπατῶ καθημερινῶς τὸν σύζυγόν μου; ὦ! ἐάν ποτε τὸ ἐμάνθανε. . . Δὲν φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν του, ἀλλὰ θ' ἀπέθνησκον, ἐάν ἤθελε παύσει νὰ μ' ἀγαπᾷ.

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν σας, ἀφοῦ ἐγὼ μόνῃ τὸ γνωρίζω; εἶπεν ἡ κυρία Ὠδρύ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἐμμα θλίβουσα τὰς χεῖρας τῆς φίλης της μετ' ἀφοσιώσεως. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι οὐδὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὴν ἐξάρετον γυναικᾶ, ἣν παιδιόθεν ἐγνώρισα, καὶ ἦτις μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνήσεως μοὶ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν της. Ἀλλ' οὐδὲν σφάλμα μένει ἀτιμώρητον. Πρὸ πολλοῦ τυραννοῦμαι καὶ θλίβομαι διὰ δύο αἰτίας: ἕνεκα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγόν μου, ὃν εἶμαι ἀναξία ν' ἀγαπῶ. . . καὶ τῆς στοργῆς τῆς θυγατρὸς μου, ἣν δὲν τολμῶ νὰ περιβάλλω διὰ μητρικοῦ φίλτρου!

Ἡ κόμησσα προσεπάθησε ν' ἀποδιώξῃ τὰς λυπηρὰς ἰδέας τὰς προσβαλλούσας τὸ πνεῦμά της. Στρεφομένη δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Ὠδρύ εἶπεν:

— Δὲν εἶμαι γελοία, νὰ σὰς ὁμιλῶ οὕτω δι' ἐμέ, ἐνῶ ὤφειλον νὰ καταγίνωμαι διὰ τὴν ἀγαπητὴν μας Ἀλίκη; Ἐχετε νὰ μοὶ εἰπητέ τι περὶ αὐτῆς;

— Πιθανόν; ἀλλὰ εἰσθε σήμερον τὸσον τεταραγμένη.

— Ὅ, τι λοιπὸν θὰ μοὶ ἀνακοινώσετε εἶνε λυπηρόν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φρουασύ μετ' ἀνησυχίας.

— Δὲν θὰ σὰς λυπήσῃ, ἀλλὰ θὰ σὰς ἐμβάλῃ εἰς σκέψεις, τῇ ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ὠδρύ.

— Ἐξηγηθητε, σὰς παρακαλῶ, χωρὶς ν' ἀργοπορήτε.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Ρίβες; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ὠδρύ.

— Βεβαίως, εἶνε εἰς ἐκ τῶν νέων συναδέλφων τοῦ συζύγου μου, καὶ νομίζω ὅτι συνεργάζονται.

— Καὶ εἰζεύρετε ποῦ κατοικεῖ;

— Ὅχι, ἀλλὰ δύναμαι νὰ πληροφωρηθῶ τοῦτο παρὰ τοῦ συζύγου μου.

— Ἐντελὸς ἀνωφελές; ὁ κύριος Ρίβες κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Νειλλύ, ἀριθμὸς 45.

— Εἰς ἐκείνην τότε τὴν οἰκίαν, ἣτις συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς οἰκίας ταύτης.

— Ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν κατοικεῖ.

— Οὐδέποτε μοὶ ἐκάματε λόγον περὶ τοῦτου.

— Κατὰ τὰς παραγγελίας σας, ἀγαπητή μου κόμησσα, ζῶμεν ἐντελῶς ἀπομεμονωμένοι. Οὐδεὶς ἐνασχολεῖται δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ἀφ' ἐτέρου δὲν φροντίζομεν διὰ τοὺς ἄλλους. Θὰ ἡγνόουν προσέτι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ γείτονός μας, ἀλλ' εὐροῦσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, θεώρησα καλὸν νὰ λάβω πληροφορίας τινάς.

Καὶ ἀνοίξασα ἡ κυρία Ὠδρύ μικρὸν γραφεῖον, κείμενον πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔλαβε μικρὰν ἐπιστολὴν, ἣν ἐνεχείρησε τῇ κόμῃσῃ.

Ἡ Ἐμμα ἀναγνώσασα ταχέως τὴν ἐπιστολὴν, καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν κυρίαν Ὠδρύ,

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις! ἀνέκραξε, καὶ ὑποπεύετε τὸν κύριον Ρίβες ὅτι. . .

— Ἐχω διδόμενα νὰ τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ὠδρύ.

— Καὶ πρὸς ποῖαν ἀπευθύνετο; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Τοῦτο μόνον σὰς λέγω, ὅτι τὴν εὐρον σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν σκιάδα, ὅπου ἡ Ἀλίκη διέρχεται τὰς ὥρας της.

— Καὶ εἰκάζετε;

— Ἀναμφιβόλως, ἐπανάλαβεν ἡ κυρία Ὠδρύ.

Ἡ Ἐμμα, κάτω νεύουσα, ἐσκέπτετο, μὴ προσέχουσα δὲ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς κυρίας Ὠδρύ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

«Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ κύριος Ρίβες ἐνθουσιᾷ λίαν εὐκόλως. Θὰ παρετήρησεν τὴν Ἀλίκην εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐμαγεύθη ἐκ τῆς καλλονῆς της».

Ἐσιώπησε ἐπὶ μικρὸν, εἶτα δὲ ἐξηκολούθησε:

— Εὐχάριστον ἀληθῶς εἶνε, ὅτι δὲν περιτλήθεν εἰς χεῖρας τῆς Ἀλίκης ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καὶ θὰ ἦν ἡ πρώτη, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἣν τολμῶσι νὰ τῇ ἀπευθύνωσι.

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ κόμησσα προσέβλεψε τὴν κυρίαν Ὠδρύ, ἵνα μαντεύσῃ τί ἐσκέπτετο περὶ τοῦτου.

— Δυστυχῶς, ἀπεκρίθη ἐκείνη, φαίνεται νὰ προηγήθησαν καὶ ἕτεραι.

— Τὸ πιστεύετε; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μὲ συγκεκινημένην καὶ τρέμουσαν φωνήν. Τὰς ἔλαβεν ἄρα γε ἡ Ἀλίκη; ὦ! ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσω!

— Προσεξάτε μὴ ἀπατηθῆτε, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ κυρία Ὠδρύ. Ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη μας, κ' ἐγὼ πολλάκις σὰς τὸ εἶπον, καὶ ὑμεῖς ἡ ἰδίᾳ τὸ παρετήρησατε, εἶνε πολὺ ρωμαντικὴ καὶ μελαγχολεῖ εὐκόλως. Αἰτία δὲ τούτου εἶνε ὁ μέχρι τοῦδε μονότονος βίος της.

Ἡ κυρία Φρουασύ, ἐν προφανεῖ συγκινήσει, περιεπάτει ἐν τῇ αἰθούσῃ. Αἰφνης ἐστάθη καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν κυρίαν Ὠδρύ, ἀνέκραξε:

— Ἀλλ' ἐὰν λέγετε τὴν ἀλήθειαν, ἡ Ἀλίκη διατρέχει μέγιστον κίνδυνον. Ὁ κύριος Ρίβες, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ ὀρφανήν, ἀνευ προικός! Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀποφασίσῃ νὰ τὸ πράξῃ, θὰ ζητήσῃ πληροφορίας, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γονεῖς της. Εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατος γάμος ὑπὸ τοιούτους ὁρους.

Παρετήρησεν ἐκ νέου τὴν κυρίαν Ὠδρύ, μήπως ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ βλέμμα της ἐνθάρρυνσιν ἢ ἐλπίδα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, εἶδε καὶ ταύτην μετέχουσιν τῆς κατεχούσης αὐτὴν ἀγωνίας.

— Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν ἰδίαν, εἶπεν αἰφνης ἡ κυρία Φρουασύ, θὰ μάθω

μεν παρ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ Ἀλίκη εἶνε εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἀποκρύπτει τίποτε.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐσκεπτόμην, εἶπεν ἡ κυρία Ὠδρύ, πηγαίνω νὰ τὴν φωνάξω.

— Πῶς; θέλετε ἐγὼ νὰ τὴν ἐρωτήσω; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Θὰ ἐπιτύχετε καλλίτερον.

— Ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐπιδειξίως, ἔπειτα ἀπὸ τόσῃν ταραχῇ;

Ἐσκήρθη ἐπὶ ὀλίγον καὶ οἰνεὶ λαβοῦσα ὀριστικὴν ἀπόφασιν,

— Ἀς ἴδωμεν! εἶπεν ἐπὶ τέλους, θὰ προσπαθῇσω, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη.

Καὶ καταπραυνθεῖσα ὀλίγον, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῶ ἡ κυρία Ὠδρύ, ἀνοίξασα τὸ παράθυρον, ἐκάλει τὴν Ἀλίκην.

Γ'

Ἐντὸς ὀλίγου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἀλθουσαν θελκτικωτάτη νεανίς, δέκα ἐπὶ περὶπου ἐτῶν. Ἐκ πρώτης ὀψεως δὲν θὰ ἀνεκάλυπτε τις οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ὁμοιότητα αὐτῆς πρὸς τὴν κόμησσαν Ἐμμαν. Διότι, ἐνῶ ἡ κυρία Φρουασύ ἦτο ξανθή, τῆς Ἀλίκης ἡ κόμη, πίπτουσα ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ χαριεστάτου ὤμου της, εἶχε χροῶμα ὑπόξανθον. Ἐντὸς τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν της διέβλεπε τις τὰς ἐπανισταμένας πλὴν συγκρατουμένας ὀμὰς της. Ἐν ὀλίγοις, ἡ μόλις δεκαεπταεῖς αὕτη νεανίς, ἰδιορρυθμοῦ ὄλως καλλονῆς, εἶχε ἀνεξήγητόν τι θέλγητρον. Καὶ μολονότι αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἦσαν διαφόρου καλλονῆς, πεπειραμένος παρατηρητῆς θὰ ἀνεκάλυπτεν, ὅτι κατὰ πολλὰ ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλας. Διότι ἀμφότεραι εἶχον εὐγενὴ φυσιογνωμίαν, καὶ τὴν αὐτὴν χάριν τοῦ ἀναστήματος, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς των ὁμοιάζεν ἐνίοτε.

Περιπτυχθεῖσα ἡ Ἀλίκη τὴν κυρίαν Φρουασύ ἐκάθησε πλησίον της ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ λεύκωμα, ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖρας της,

— Πόσον ὠραῖα εἶνε αἱ εἰκόνες αὐταί, τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώσατε, εἶπεν. Τι ὠραῖος τόπος! Τί πλουσία φύσις! Ὁ οὐρανὸς πόσον εἶνε κυανοῦς! ὦ! θὰ ταξειδεύσω μίαν ἡμέραν εἰς Ἰσπανίαν!

— Τίνι τρόπῳ, τέκνον μου; μόνῃ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα μειδιῶσα.

— ὦ! βεβαίως ὄχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Ἀλίκη.

— Μετ' ἐμοῦ ἴσως; εἶπεν ἡ κυρία Ὠδρύ, ἣτις ἠκραζέτο μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— ὦ! ὄχι μεθ' ὑμῶν.

— Τότε . . . μετὰ τίνος; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα.

— Ἀλλὰ . . . εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐρυθριῶσα.

Ἡ κόμησσα, ἀνταλλάξασα ἀστραπιᾶτον βλέμμα μετὰ τῆς Ὠδρύ, καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῆς Ἀλίκης,

— Ὅλαί αἱ νέαι τῆς ἡλικίας σου, τῇ εἶπε, βαυκαλίζονται ὑπὸ τῶν γλυκυτέρων ὀνείρων. Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς σέ. Θὰ σκέπτεσαι ἀπὸ τοῦδε

διὰ τὴν ἀποκατάστασίν σου, πιθανὸν νὰ ἔδωσες τὴν καρδίαν σου καὶ νὰ ἐξέλεξες τὸ πρόσωπον μεθ' οὗ θὰ διέληθες τὸν βίον σου. Πρέπει εἰλικρινῶς νὰ μᾶς ὁμολογήσης τὰ πάντα. Μὴ ἐρυθρίασῃς... μὴ φοβῆσαι, δὲν θὰ σὲ ἐπιπληξώμεν, μόνον θὰ σὲ συμβουλεύσωμεν νὰ μὴ σκέπτεσαι πολὺ τὰ ταξιδία τῆς Ἰσπανίας.

— Διατί, κυρία;

— Διότι ὀλίγοις ἀνθρώποι δύνανται νὰ ταξιδεύσωσι, πρέπει νὰ ᾔηνε πλούσιοι καὶ νὰ μὴ τοὺς ὑποχρεώη τὸ στάδιόν των νὰ μένωσι εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ἄλλ' ἀπεναντίας, προσέθηκεν ἡ Ἀλίκη, τὸ στάδιόν του τὸν ἀναγκάζει νὰ ταξιδεύῃ.

— Ποῖον εἶνε λοιπὸν τὸ στάδιόν του; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

Ἡ Ἀλίκη ἠρθρῶς ἐτι περισσώτερον, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἀναλαβούσα θάρρος:

— Ἡ διπλωματία, παραδείγματός χάριν, ἀπήντησεν.

Ἡ κυρία Ὠδρὺ καὶ ἡ κόμησσα Φρουασὺ παρετήρησαν ἐκ νέου ἀλλήλας.

— Ἡ διπλωματία!... πράγματι, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, προσποιουμένη ἀδιαφορίαν, ἡ φωνὴ τῆς ὁποίας ὅμως προέδιδε μεγίστην συγκίνησιν. Ἀλλὰ πῶς ἐλπίζεις νὰ συναντήσης διπλωμάτας, ἀφοῦ ζῆς ἀπομεμονωμένη!... Οἱ διπλωμάται εἶνε ὀλίγοι καὶ δὲν δύνανται νὰ νυμφευθῶσι νέας ἀνευ προικῶς! Ἐγὼ δὺς μόνον διπλωμάτας γνωρίζω, τὸν σύζυγόν μου καὶ νέον τινὰ ἀκόλουθον, τὸν κύριον Ρίβες.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Ἀλίκη χαίρουσα, τὸν κύριον Ρίβες...

— Τὸν γνωρίζεις; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φρουασὺ.

Ἡ Ἀλίκη, καταπόρφυρος καὶ τρέμουσα, ἐσιώπα.

— Γνωρίζεις τὸν κύριον Ρίβες; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Ὠδρὺ, ἥτις, ἐννοήσασα ὅτι ἡ κόμησσα ἤρχιζε νὰ χάνῃ τὴν ἀναγκαίαν ψυχραιμίαν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν τοιαύτην συνδιάλεξιν, ἤρχετο εἰς βοήθειάν της.

Ἡ Ἀλίκη, ἀνακτήσασα θάρρος, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν κυρίαν Ὠδρὺ καὶ εἶπε:

— Ἀλλὰ πῶς! δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν ἀπέναντί μας οἰκίαν;

— Βλέπω ὅτι εἰσθε πολὺ καλὰ πληροφορημένη! παρετήρησεν ἡ κυρία Ὠδρὺ. Πῶς τὸ γνωρίζεις αὐτό;

Εἰς τὴν ἀπότομον τούτην ἐρώτησιν, ἡ συγκίνησις τῆς νέας ἐκορυφώθη. Ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ δάκρυα, ἔτοιμα νὰ ρέυσωσιν, ἔλαμψαν εἰς τὰς κόγχας αὐτῶν.

Τὴν Ἐμμαν δὲν διέλαθε τοῦτο. Ἐσυρε τὴν Ἀλίκην ἐτι περισσώτερον πλησίον της, θλίβουσα δὲ μετ' ἀφοσιώσεως τὰς χεῖρας αὐτῆς, τῇ ὠμίλει μετὰ τοῦ γλυκυτέρου τρόπου. Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις πόσον περιπαθὴς ἦτο ἡ κόμησσα ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι λοιπὸν, ἀγαπητή μου; τῇ ἔλεγε. Ἀποκρύπτεις τὰ μυστικά

σου ἀπὸ ἡμῶν; Ἀπὸ τὴν κυρίαν Ὠδρὺ, ἥτις σὲ ἀνέθρεψε καὶ ἀντικατέστησε τὴν μητέρα σου ἣν ἀπώλεσας, καὶ ἀπὸ ἐμὲ τὴν καλλιτέραν φίλην σου; Ἐρώτησον τὴν κυρίαν Ὠδρὺ, ἥτις ὡσαύτως κ' ἐμὲ ἀνέθρεψε, καὶ θὰ σοῦ εἴπῃ ἐὰν τῆς ἀπέκρυψα ἐγὼ ποτὲ τίποτε. Μὴ δισταῖς, ἀγαπητή μου Ἀλίκη, ἐξομολογήσου μας τὰ πάντα. Εὐρίσκεσαι μεταξύ δύο γυναικῶν, αἵτινες σὲ ἀγαπῶσι περισσώτερον παντὸς ἄλλου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ἐμμαν, προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ· θέσασα δὲ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ἀλίκης, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς.

— Καὶ ὅμως ἡ τρυφερά αὕτη καρδιά πάλαι ἰσχυρότατα. Τὸ ὄνομα ἄρά γε τοῦ κυρίου Ρίβες εἶνε ἡ αἰτία τόσον μεγάλης συγκινήσεως... Δὲν τὸ ἀρνέσται... Τότε εἶνε ἀληθές;...

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλίκη, κάτω πάντοτε νέουσα, δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ κόμησσα, φοβουμένη μήπως ἀπώλεσῃ πλέον τὴν δύναμιν ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ πρὸς τοῦτο, ἠγέρθη καὶ πλησιάσασα τὴν κυρίαν Ὠδρὺ,

— ὦ! πόσον πάσχω! τῇ εἶπε χαμηλοφώνως, καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῇ εἰπῶ ὅτι εἶνε θυγάτηρ μου!

Ἦνοιξε τὸ πρὸς τὸν κῆπον παράθυρον καὶ ἀνέπνευσεν ὀλίγον, ἐνῶ ἡ κυρία Ὠδρὺ ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἀλίκης.

— Ἀλλὰ ποῦ ἠδυνήθης νὰ ἴδῃς, κόρη μου, τὸν κύριον Ρίβες; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ παράθυρόν του, τὸν εἶδον.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις, ἡ ἐξ ὀψεως μόνον, εἶμαι βεβαία.

— Ἀπατάσθε, τὸν γνωρίζω κάλλιστα, ὡς καὶ τὰ προτερήματά του καὶ τὰ ἐλαττώματά του.

— Τὰ ἐλαττώματά του! Καὶ τί ἐλαττώματα ἔχει;

— Πρῶτον, ἐγείρεται ἀργά.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐλάττωμα, πολλοὶ ἀνθρώποι τὸ ἔχουσι, τί ἄλλο ἔχει;

— Ἄλλο... εἶπεν ἡ Ἀλίκη, ἄλλο... ἀλλὰ δὲν ἔχει.

Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ζωηρότερα, ἡ Ἐμμαν ἐπλησίασεν ἐκ νέου.

— Πῶς! εἶπε τῇ Ἀλίκη, μόνον τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἔχει ὁ κύριος Ρίβες;

— Εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ γνωρίζω.

— Τὰ προτερήματά του ὅμως εἶνε περισσώτερα.

— ὦ! βεβαίότατα, εἶπεν ἡ Ἀλίκη, εἶνε ἀγαθός, εἶνε γενναῖός ποτε!

— Ἀληθὴς... ἔχει τόσας ἀρετάς... εἶπεν ἡ κόμησσα μειδιῶσα. Πῶς κατάρθωσες νὰ τὸν σπουδάσῃς;

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐδίστασε ν' ἀποκριθῇ:

— ὦ! δὲν ἠπατήθην, εἶπεν. Χθές, ἐνῶ εὐρισκόμην εἰς τὸ παράθυρόν μου, ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων, διέκρινα πτωχὴν γυναῖκα κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικρᾶς κόρης. Κατ' ἀρχὰς παρετήρησε μετὰ συστολῆς περίξ αὐτῆς, κατόπιν, θέτουσα κατὰ γῆς τὸ τέκνον της, ἔλαβε μουσικὸν ὄργανον, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, καὶ ἤρχιζε νὰ παίζῃ μετὰ μεγίστης γλυκύτητος καὶ ἀνευ μεγάλου θορύβου, ἀλλ'

ἔπαυσεν ἡ δυστυχὴς ἀμέσως, ἐξ αἰτίας τῶν κραυγῶν τοῦ θυρωροῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὑπηρετῶν. Ὅθεν ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἡ ταλαίπωρος, λίαν τεθλιμμένη, ὅταν αἴφνης εἶδε χρυσοῦν νόμισμα πρὸ τῶν ποδῶν της. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν αὐρανόν, πιστεύουσα ὅτι μόνον ἐκεῖθεν δύνανται νὰ ἔρχονται τοιαῦτα πλούτη· ἐπραξα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον, καὶ εἶδον εἰς τὸ ἀπέναντί μου παράθυρον τὸν κύριον Ρίβες, ὅστις προσεπάθει νὰ κρυβῇ, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ καλὴ πράξις του.

Καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀλίκης, λεγούσης ταῦτα, ἀνεζωογονεῖτο, οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν, καὶ ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρότατα. Ἦτο οὕτω ἀξιολάτρευτος, ὥστε ἡ Ἐμμαν δὲν ἀπέκαμνε νὰ τὴν θαυμάζῃ, ἀλλ' ἐννοήσασα ὅτι ὁ θαυμασμός της οὗτος ἦτο ἐπικίνδυνος, προσεπάθησε ν' ἀλλάξῃ ὕψος.

— Ἀναμφιβόλως, ἡ πράξις τοῦ κυρίου Ρίβες εἶνε ἀξιώπαινος, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττῃ τοῦτο τόσον, καθότι εἰς Παρισίους ὑπάρχουν πολλοὶ φιλεῦσπλαγχνοί.

Ἡ Ἀλίκη ἔροιψε πρὸς τὴν κυρίαν Φρουασὺ βλέμμα, ὅπερ ἐνεῖχε ποιάν τινα ἀγανάκτησιν. Δὲν παρεδέχετο ποσῶς νὰ καταβιβάζεται τὸ εἶδωλόν της, ἀπὸ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ τὸ εἶχε θέσει.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, ἐπανέλαβεν αὕτη, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, πολλοὶ βεβαίως, εὐσπλαγχνίζονται ἕνα πτωχόν, ἀλλὰ δὲν ἐξέρχονται τῆς οἰκίας των διὰ νὰ τῇ εἰπῶσι παρηγορητικούς λόγους, ὡς ἔκαμεν ὁ κύριος Ρίβες, ὅστις, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἦν τοῦ ἐδεικνυεν ἡ πτωχὴ γυνή, καὶ ἐκ τῶν ἀσπασμῶν, τοὺς ὁποίους τῇ ἔστελεν ἡ κόρη, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔλαβε τὴν μικρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἀφοῦ τὴν περιεπτύχθη τρυφερῶς, εἶπεν εἰς τὴν πτωχὴν μητέρα της νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετὰ τινα χρόνον τὰς εἶδον ἐξερχομένας ἡ πτωχὴ ἐκράτει ὀγκῶδες δέμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον βεβαίως ἐνδύματα διὰ νὰ θερμανθῶσι. Ἐφαίνετο δὲ τόσον ἐνθουσιασμένη, ὥστε ἔκλαιε περιπτυσσομένη τὴν μικρὰν κόρην της. Ἀ! οὕτως ἐννοῶ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζον ποῦ κατοικεῖ ἡ πτωχὴ αὕτη γυνή, διὰ νὰ προσθέσω κ' ἐγὼ τι εἰς τὴν καλὴν πράξιν τοῦ κυρίου Ρίβες.

Ἡ Ἀλίκη ἐσιώπησε· ἀλλ' εὐκόλως ἠνυνόει τις πόσον ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος ὁμιλοῦσα οὕτω δι' ἐκείνον ὃν ἠγάπα. Ἐφαίνετο ὡς νεαρὸς δικηγόρος ὑπερασπίζων εἰς τὸ Δικαστήριον τὸν πρῶτον πελάτην του ἀδίκως κατηγορηθέντα.

Ἡ κυρία Φρουασὺ, ἀφοῦ τὴν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν, ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Ὠδρὺ καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Οὐδεμία ἀμφιβολία... τὸν ἀγαπᾷ.

[Ἔπεται συνέχεια].
